

3.4.2. Lovforslagets udformning

Ved det samtidig fremsatte forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) foreslås det på baggrund af Forældelsesudvalgets betænkning nr. 1460/2005, at der for fordringer på erstatning for skade forvoldt ved forurening af luft, vand, jord eller undergrund eller ved forstyrrelser ved støj, rystelser eller lignende gælder dels en 3-årig forældelsesfrist, som kan suspenderes, hvis fordringshaveren har været i utilregnelig uvidenhed om kravet, dels en absolut 30-årig forældelsesfrist fra den skadevoldende handling ophør, jf. forslaget § 3, stk. 1 og 2, samt stk. 3, nr. 1. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til forslaget til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) pkt. 3.2.2.2.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at forældelse af krav efter miljøskadeerstatningsloven som udgangspunkt bør reguleres ved de almindelige forældelsesregler.

Længden af miljøskadeerstatningslovens korte forældelsesfrist blev fastsat til 5 år på baggrund af, at 5 år var den almindelige forældelsesfrist, jf. pkt. 3.4.1. Det findes ubetænkeligt at foreslå, at den 3-årige forældelsesfrist i forslaget til ny forældelseslov også skal finde anvendelse ved krav efter miljøskadeerstatningsloven, idet den 3-årige frist ligesom den gældende 5-årige frist kan suspenderes ved utilregnelig uvidenhed om kravet.

For så vidt angår den lange forældelsesfrist, finder Justitsministeriet ikke grundlag for at foreslå ændringer af den gældende retstilstand, skønt den gældende 30-årige forældelsesfrist i miljøskadeerstatningsloven i nogle tilfælde vil have et andet begyndelsestidspunkt end fristen efter forslaget til ny forældelseslov. Det fremgår således af forarbejderne til miljøskadeerstatningsloven, at forældelsesfristens begyndelsestidspunkt ved personskade forudsættes at være det tidspunkt, hvor skadelidte udsættes for den skadelige påvirkning, jf. ovenfor under pkt. 3.4.1. Forældelsen vil derfor i visse tilfælde kunne indtræde på et senere tidspunkt efter miljøskadeerstatningsloven end efter forslaget til ny forældelseslov, men miljøskadeerstatningsloven omfatter alene skader forvoldt af visse særligt forurenende virksomheder.

Der henvises til lovforslagets § 5 (forslag til miljøskadeerstatningslovens § 6) og bemærkningerne her til.

3.5. Ændring af produktansvarsloven

3.5.1. Gældende ret

Produktansvarsloven indeholder regler om producenters og mellemhandlers erstatningsansvar for ska-

der, der er forårsaget af defekter ved produkter, som er produceret eller leveret af den pågældende. Loven gennemfører Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt fastsatte bestemmelser om produktansvar, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 99/34/EF af 10. maj 1999 (produktansvarsdirektivet). Direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv.

Efter produktansvarslovens § 14, stk. 1, forældes erstatningskrav for produktskade efter loven eller efter almindelige regler om erstatning i eller uden for kontrakt, jf. lovens § 13, 3 år fra den dag, da skadelidte har fået eller burde have fået kendskab til skaden, defekten og vedkommende producents navn og opholdssted. Med hensyn til suspension og afbrydelse af forældelse efter 1. pkt. gælder bestemmelserne i § 2, 2. pkt., og § 3 i 1908-loven.

Det følger af produktansvarslovens § 14, stk. 2, at kravet bortfalder 10 år efter den dag, da producenten bragte det skadevoldende produkt i omsætning, hvis forældelse ikke er indtrådt efter stk. 1. Med hensyn til afbrydelse af forældelse efter 1. pkt. gælder bestemmelsen i § 2, 2. pkt., i 1908-loven. Bestemmelserne i 1. og 2. pkt., gælder ikke for krav om erstatning for produktskade efter dansk rets almindelige regler om erstatning i eller uden for kontrakt, jf. lovens § 13.

Produktansvarslovens § 14, stk. 1 og 2, finder efter deres ordlyd alene anvendelse på producentens ansvar.

Lovens § 14 gennemfører produktansvarsdirektivets artikel 10 og 11. Artikel 10, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne skal fastsætte i deres lovgivning, at erstatningskrav på grundlag af direktivet forældes tre år efter den dag, da klageren har fået eller burde have fået kendskab til skaden, defekten og producentens identitet, mens artikel 10, stk. 2, fastslår, at medlemsstaternes bestemmelser om suspension eller afbrydelse af forældelsesfrister ikke berøres af direktivet. Artikel 11 bestemmer, at medlemsstaterne skal fastsætte i deres lovgivning, at skadelidtes rettigheder i henhold til direktivets bestemmelser ophører ti år efter den dag, da producenten har bragt det produkt, der har forårsaget skaden, i omsætning, medmindre skadelidte inden for dette tidsrum har anlagt retssag mod denne.

3.5.2. Lovforslagets udformning

Efter Justitsministeriets opfattelse bør forældelse af krav om erstatning for produktskader reguleres ved de almindelige forældelsesregler i det omfang, produktansvarsdirektivet – der som ovenfor nævnt er et totalharmoniseringsdirektiv – ikke nødvendiggør fravigelser.